

ΙΩΑΝΝΗΣ Ε. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
1922-2000

Επικήδειοι, νεκρολογίες και ψηφίσματα

Στις 25 Ιανουαρίου 2000 κηδεύτηκε στο Α΄ Νεκροταφείο Αθηνών ο βυζαντινολόγος Καθηγητής Ιωάννης Καραγιαννόπουλος. Τη μνήμη του τίμησαν συγγενείς, φίλοι, μαθητές και συνάδελφοι, άνθρωποι των γραμμάτων και της επιστήμης. Μετά τη νεκρώσιμη ακολουθία που εψάλη στον ναό των Αγ. Θεοδώρων, τον νεκρό χαιρέτησαν οι Καθηγητές: Αλκμήνη Σταυρίδου-Ζαφράκα εκ μέρους των μαθητών και συναδέλφων και ως πρόεδρος του Δ.Σ. του Κέντρου Βυζαντινών Ερευνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Βασιλική Παπούλια, Πρόεδρος της Ελληνικής Ιστορικής Εταιρείας, Γεώργιος Γαλάβαρης, Αντιπρόεδρος της Ελληνικής Επιτροπής Βυζαντινών Σπουδών, και Νικόλαος Π. Μπρατσιώτης, Πρόεδρος του Δ.Σ. της Εταιρείας Φίλων του Λαού. Αναγνώστηκε ψήφισμα της ίδιας Εταιρείας.

Τα κείμενα των επικηδείων δημοσιεύονται εδώ με τη σειρά που εκφωνήθηκαν και παρατίθενται νεκρολογίες και ψηφίσματα για τον εκλιπόντα που δημοσιεύθηκαν στον ημερήσιο τύπο Αθηνών και Θεσσαλονίκης.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΙ

Πολυαγαπημένε και ακριβέ μας Δάσκαλε και Συνάδελφε,

Με βαθιά οδύνη συγκεντρωθήκαμε όλοι σήμερα στον πάνσεπτο αυτό ναό, συγγενείς και φίλοι, συνάδελφοι και μαθητές σου, για να σου απευθύνουμε τον ύστατο χαιρετισμό, να ενώσουμε τα δάκρυά μας και τις προσευχές μας και να σε προπέμψουμε στο μακρινό σου ταξίδι. Θρηνούμε τον σύζυγο, τον αδελφό, θρηνούμε τον φίλο, τον Καθηγητή, θρηνούμε τον άνθρωπο. Νιώθουμε βαθιά την οδύνη, γιατί στερούμαστε τη ζεστή σου παρουσία, τη σοφία ενός ακάματου ερευνητή, ενός μοναδικού πανεπιστημιακού δασκάλου. Πολλοί υπήρξαν οι μαθητές σου, μερικοί μάλιστα από μας ευτύχησαν να γίνουν και συνεργάτες σου και να γευτούν μαζί σου τον μόχθο και την αυστηρότητα, τη γοητεία, τις χαρές ή και τις απογοητεύσεις της ιστορικής έρευνας.

Ήταν στις 30 Μαΐου του 1997, όταν στην κατάμεστη αίθουσα τελετών της Φιλοσοφικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου το Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας τίμησε σε μια σεμνή τελετή την πολύχρονη και πολύπλευρη προσφορά σου στη Φιλοσοφική Σχολή, στο Αριστοτέλειο και τη Θεσσαλονίκη, στην ελληνική και διεθνή ιστορική επιστήμη. Η αντιφώνησή σου, ο τελευταίος επίσημος λόγος σου «Η ευθύνη του πνευματικού ανθρώπου στην εποχή μας» είναι η παρακαταθήκη που μας άφησες. Στην ίδια αίθουσα το 1960 είχαμε γοητευθεί και εντυπωσιασθεί από τον εναρκτήριο λόγο σου ως νέου Καθηγητού της Βυζαντινής Ιστορίας. Και από τότε, όσοι ευτυχήσαμε ν' ακούσουμε τις παραδόσεις σου ή να παρακολουθήσουμε τα φροντιστήρια και τα ειδικά

σεμινάρια, τις εισηγήσεις στα διεθνή συνέδρια, τους πανηγυρικούς λόγους σε επίσημες τελετές του Αριστοτελείου θαυμάζαμε τον μεστό λόγο, τη σοφία και την πολύπλευρη γνώση, την οξύνοια, την επιστημονική ακρίβεια, το πάθος σου για την τελειότητα. Επτά φορές, μας έλεγες, πρέπει να γράψετε μια εργασία. Ακαταπόνητος και απαιτητικός, σχεδόν τυραννικός με τον εαυτό σου και με τους άλλους. Δυσκολευόμασταν πάντα να παρακολουθήσουμε τους ταχείς και έντονους ρυθμούς σου, τις τόσες επιστημονικές σου δραστηριότητες, τους υψιπετείς λογισμούς σου, τα ερωτηματικά και τα ιστορικά προβλήματα που έθετες. Δίπλα σ' έναν τόσο προικισμένο νου νιώθαμε όλο και περισσότερο τη μικρότητά μας, την πνευματική μας αδυναμία, την πτωχεία μας στη γνώση. Εσύ μας έδειξες τον δρόμο, άνοιξες τα μάτια του νου και της ψυχής μας, μας αποκάλυψες ένα ένδοξο παρελθόν, έναν άγνωστο κόσμο: το Βυζάντιο. Την αδιάλειπτη ιστορική συνέχεια του Ελληνισμού. Ερευνητής που προχωρούσε σε βάθος, οδήγησες την έρευνα σε νέους προσανατολισμούς, αλλά και συγγραφέας των μεγάλων συνθέσεων μας χάρισες μια γενικότερη εποπτεία του βυζαντινού κόσμου και της πολιτιστικής ακτινοβολίας του.

Συχνά μας έλεγες: Ο ιστορικός πρέπει να ξέρει να ερωτά τα γεγονότα, τις πηγές, για να μπορεί να τα ερμηνεύσει. Η ορθή γνώση και ερμηνεία του παρελθόντος μπορεί να μας διδάξει για το μέλλον. Η μεγάλη διδαχή της Ιστορίας.

Με συγκίνηση ανακαλούμε στη μνήμη μας τις στιγμές που μας έκανες κοινωνούς μιας δικής σου σκέψης και ερμηνείας, όταν μας μετέδιδες τη βήμα προς βήμα προσέγγιση της ιστορικής αλήθειας, όταν συζητούσαμε για προβλήματα και θέματα του καιρού μας, αλλά και όταν μας ήλεγχες και αντιδρούσαμε και διαφωνούσαμε για τα καθημερινά και τα ανθρώπινα σε μια συνεχή συμβίωση. Με τους λόγους, τις συμβουλές και τις παραινήσεις ή και τις φωνές μας ενθάρρυνες, μας παρότρυνες. Για τους συναδέλφους και μαθητές σου θα παραμείνεις πάντα ένα φωτεινό πρότυπο επίμονου και αφοσιωμένου ερευνητή, ελεύθερου ακαδημαϊκού δασκάλου, ενός πνευματικού άνδρα. Ήταν στις 7 Ιανουαρίου του 1968, όταν μόνος εσύ, Κοσμήτορας τότε της Φιλοσοφικής Σχολής, μέσα στην παγωμένη και βουβή Σύγκλητο μετά το προπετές και χειμαρρώδες λογύδριο του δικτάτορα, πήρες τον λόγο και ζήτησες «να επανέλθει η χώρα σύντομα στον ομαλό πολιτικό βίο». Κάποιος συγκλητικός από άλλη Σχολή μου είπε ύστερα από δυο μέρες: «Τι είναι αυτά που είπε ο Καθηγητής σου; ή δικός τους είναι ή τρελλός είναι». «Ούτε το ένα ούτε το άλλο» του είπα. Όσοι δεν σε γνώριζαν, δεν μπορούσαν να καταλάβουν τον ασυμβίβαστο και ελεύθερο χαρακτήρα σου.

Θα θυμόμαστε πάντα την αρχοντιά, την έμφυτη ευγένεια, την απλότητά σου.

Στους οικείους σου και στη σεπτή και ήρεμη σύντροφο μιας ολάκερης ζωής, την αγαπημένη σου Ελισάβετ, που επί δυόμισυ χρόνια τώρα με υπαπόληψη και τόση αγάπη συνδαύλιζε τη μνήμη και τη σκέψη σου και κράτησε αλώβητη την αρχοντιά και την αξιοπρέπειά σου, ευχόμαστε την εκ Θεού παρηγορία, για τις δύσκολες αλλά και τις ευχάριστες και ευτυχισμένες στιγμές, για ό,τι πρόσφερες, για όσες τιμές έλαβες.

Εμείς οι μαθητές σου θα σε θυμόμαστε πάντα με αγάπη και νοσταλγία, γιατί ήσουν ο δάσκαλός μας, ο μεγάλος μας φίλος, ο πατέρας μας.

ΑΛΚΜΗΝΗ ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ-ΖΑΦΡΑΚΑ
Καθηγήτρια ΑΠΘ

Εκ μέρους της Διεθνούς Ενώσεως Σπουδών Νοτιοανατολικής Ευρώπης, των μελών της Ελληνικής Επιτροπής Σπουδών Νοτιοανατολικής Ευρώπης και της Ελληνικής Ιστορικής Εταιρείας, θέλω να εκφράσω την απέραντη θλίψη μας για την απώλεια του μεγάλου επιστήμονα και πνευματικού ανθρώπου, εκλεκτού συνεργάτου και πολύ αγαπητού φίλου Ιωάννη Καραγιαννόπουλου. Είχαμε πολύ χρόνο για να θρηνήσουμε τη μεγάλη αυτή απώλεια καθ' όλη τη διάρκεια της πικρής του ασθένειας. Τώρα στην τελική φάση της ζωής του πέρασε στη διάσταση εκείνη που ο χρόνος δεν αγγίζει το βαρυσήμαντο έργο του. Αντίθετα βαθαίνει τη σχέση μας μαζί του, με εμάς τους συναδέλφους, τους πολλούς εκλεκτούς μαθητές του, και με όσους το γνώρισαν και θα το γνωρίσουν στο μέλλον. Πέρασε πια στη χορεία όλων εκείνων που ανήκουν στην ιστορία και που με τόσο ασίγαστο πάθος καλλιέργησε, στις προσωπικότητες που σφράγισαν με την παρουσία τους, με το έργο τους, με την ακαταπρόλητη δραστηριότητά τους την πνευματική μας ζωή σε μια από τις πιο ουσιαστικές εκφράσεις της, την πνευματική ζωή της χώρας μας, αλλά και σε διεθνές επίπεδο. Οι συνάδελφοί του της Διεθνούς Επιτροπής και οι συνεργάτες του της Ελληνικής Επιτροπής και όλων των μελών της νοσταλούν την έντονη παρουσία του με την απαράμιλλη αποτελεσματικότητά του στα πλαίσια όλων των επιτροπών που λάμβανε μέρος, είτε ως αδιαφιλονίκητος Γενικός Γραμματέας είτε ως Πρόεδρος. Ασκούσε αυτά τα λειτουργήματα με μεγάλο κύρος και τίμησε και λάμπρυνε τη χώρα μας σε διεθνές επίπεδο. Σήμερα δεν μπορούμε να αναφερθούμε στο μεγάλο έργο που άφησε. Αυτό θα γίνει σε άλλες ώρες πιο νηφάλιες, αλλά στο μεγάλο κενό που μας άφησε ο πολύ αγαπητός φίλος και αξέχαστος συνάδελφος. Η σκέψη μας στρέφεται βέβαια πριν απ' όλους τους άλλους στην εξαιρετική σύντροφο της ζωής του, στον μοναδικό αυτό πνευματικό άνθρωπο, την Ελισάβετ Δούκα-Καραγιαννοπού-

λου, στην οποία εκφράζουμε, όπως και σε όλους τους οικείους του που τόσο του συμπαραστάθηκαν καθ' όλη τη διάρκεια της μεγάλης δοκιμασίας του, τα πιο θερμά μας συλλυπητήρια.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΠΑΠΟΥΛΙΑ
Ομότ. Καθηγήτρια ΑΠΘ

Η Ελληνική Επιτροπή Βυζαντινών Σπουδών αποχαιρετά σήμερα με δυνατή συγκίνηση τον Ιωάννη Καραγιαννόπουλο, άνδρα ο οποίος υπήρξε ακέλυτη πηγή ιστορικών γνώσεων και όχι μόνον της ιστορίας του Βυζαντίου. Ο Καραγιαννόπουλος ήταν ευρωπαίος ιστορικός: ερευνητής, δάσκαλος, συγγραφέας με δυνατή φλόγα ζωής μέσα του. Η ακτινοβολία του ήταν διεθνής και επιτεύχθηκε με το συγγραφικό του έργο και τη διδασκαλία του και τους πολλούς αντάξιους μαθητές του.

Πέρα από αυτά η ακτινοβολία του εδραιώθηκε με τη γόνιμη συμμετοχή του σε επιστημονικές οργανώσεις στην Ελλάδα και στον ευρύτερο ευρωπαϊκό χώρο. Από το 1974 υπηρέτησε ως γραμματεύς, αντιπρόεδρος και πρόεδρος την Ελληνική Επιτροπή Βυζαντινών Σπουδών, του μόνου θεσμού που εκπροσωπεί την Ελλάδα στη Διεθνή Ένωση Βυζαντινών Σπουδών. Η προσφορά του, όπως και σε όλες τις άλλες δραστηριότητές του, υπήρξε πολύπλευρη και εύφορη. Συνέβαλε στην προβολή και προώθηση των Βυζαντινών σπουδών με πάθος, ρεαλισμό και πνεύμα δημιουργικό.

Τον αποχαιρετούμε με συναίσθηση βαθειάς ευγνωμοσύνης για όλα όσα μας έδωσε.

Καθηγητής ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΑΛΒΑΡΗΣ
Αντεπιστέλλον μέλος Ακαδημίας Αθηνών
Αντιπρόεδρος της ΕΕΒΣ

Ἡ παλαιάφατος Ἐταιρεία τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ ἐν ὀδύνη καταθέτουσα ἐπὶ τῆς σεπτῆς σοροῦ τοῦ διασήμου Βυζαντινολόγου, Καθηγητοῦ Ἰωάννου Ε. Καραγιαννοπούλου τὸν ἀπέριττον στέφανον ἐκ δάφνης, ἀποτίει πρὸς αὐτὸν τὸν ὀφειλόμενον φόρον βαθείας τιμῆς καὶ σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ἐπῆρξεν ἐπιφανῆς Ἐταῖρος καὶ Σύμβουλος καὶ στενός, πολύτιμος συνεργάτης τῆς. Ἰδρυσεν καὶ διηύθυνε τὸ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ τῆς Ἐταιρείας καὶ τὸ ἐπροικοδότησε μὲ τὴν πλουσιωτάτην προσωπικὴν του βιβλιοθήκην. Ἀνέλαβε τὴν Ἐφορείαν τοῦ ΛΑΪΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ τῆς κατὰ τὸ 1992, τὸ κρίσιμον 127ον ἀκαδημαϊκὸν του ἔτος καὶ διεδραμάτισε καθοριστικὸν ρόλον εἰς τὸν ἐκσυγχρονισμόν του, τὸν ἐμπλουτισμόν του καὶ τὴν ἀνάδειξίν του εἰς τὴν σημερινὴν αἴγλην του.

Ἡ Ἐταιρεία τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ ἐθεώρησεν ὡς μεγάλην τοῦ Θεοῦ εὐλογίαν τὴν πολλαπλῶς εὐεργετικὴν ἐν μέσῳ αὐτῆς παρουσίαν τοῦ ὑπερόχου αὐτοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου, μέ τὸ μέγα κῦρος καὶ τὸ ἐπιβλητικόν, ἠθικόν ἀνάστημα. Μέ τὴν σοφίαν καὶ τὴν σύνεσιν. Μέ τὴν ἄκραν ἐπιστημονικὴν ἐμβρίθειαν καὶ νηφαλιότητα. Μέ τὴν εὐθυκροσίαν καὶ τὴν ἀνυπέρβλητον εὐσυνειδησίαν. Μέ τὴν θαυμαστὴν ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτήρος καὶ τὸ ὑψηλότατον ἦθος.

Σεμνὸς καὶ ταπεινόφρων. Ἀπέριττος καὶ ἀπλοῦς. Καταδεκτικὸς καὶ πηγαίως εὐγενής, μέ τὴν χαρακτηριστικὴν του φυσικὴν καλωσύνην, ὁ Καθηγητῆς Ἰωάννης Εὐστρ. Καραγιαννόπουλος ἀνεδείχθη εἰς σπουδαῖον πρότυπον αὐθεντικοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἀνδρός, διδάσκοντος καὶ μέ τὴν σιωπὴν του, μάλιστα δέ μέ τὴν βιοτὴν του. Παρέμεινεν ὁ Εὐπατριδῆς Πανεπιστημιακὸς διδάσκαλος εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν ἐξευτελιστικῶν ἐκπτώσεων καὶ τοῦ θλιβεροῦ πληθωρισμοῦ ἀκαδημαϊκῶν τίτλων καὶ ἀξιοματίων. Ὑπῆρξεν ὁ ἀληθινὸς Πρίγκηψ, διαφυλάξας ἀλώβητον τὴν ἀξιοπρέπειάν του, καὶ δόσκις ἡ μικροψυχία συνεμάχει ἐναντίον του μέ τὴν μετριότητα καὶ τὴν ἀχρειότητα διὰ νὰ τοῦ ἀποκλείσῃ τὸν δρόμον. Δέν διανοήθη νὰ ὑποστείλῃ τὴν σημαίαν τῶν ἀφθίτων ἀξιῶν του εἰς τὰς ὁποίας ἐπίστευε. Δέν ἐκλίνε τὸ γόνυ εἰς τὸν σχεδὸν τὰ πάντα διέποντα σύγχρονον Βάαλ. Ἐβδελύσσετο τὸν λαϊκισμόν, τὴν εὐτέλειαν, τὴν ἰδιοτέλειαν, τὸν συμβιβασμόν, τὴν κολακείαν, τὴν ἀναρρίχῃσιν.

Ὅσοι τὴν ἱεράν αὐτὴν στιγμὴν τοῦ ὑστάτου χαῖρε, περιστοιχιζόμεν τὴν σεπτὴν σορὸν τοῦ Μεγάλου αὐτοῦ ἀνδρός, τοῦ σπουδαίου Ἑλληνοῦ, αὐτοῦ τοῦ ὑπερόχου γνησίου ἀνθρώπου, ἔχομεν, ἀσφαλῶς, συνείδησιν ὅτι ὑστεροῦν καὶ εἶναι ὄντως πτωχὰ ὅσα περὶ αὐτοῦ ἀναφέρω. Καὶ δέν ἀμφιβάλλω ὅτι ὅλοι ἀνεξαιρέτως ἀναγνωρίζομεν, ἐν τέλει, ὅτι ὁ ἀοίδιμος Καθηγητῆς Καραγιαννόπουλος διέθετε τὸ κῦρος καὶ τὴν αἴγλην, διὰ τῶν ὁποίων ἀνεδεικνύοντο τὰ ἐκάστοτε ἀξιώματά του, καὶ ἐλαμπρύνοντο τὰ πνευματικὰ καθιδρύματα, τὰ ἔχοντα, ὡς τὸ Ἀριστοτέλειον Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης, ἡ Ἀκαδημία τῆς Βιέννης κ.ἄ., τὴν ἀγαθὴν τύχην καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν τιμὴν νὰ τὸν συγκαταλέγουν εἰς τὸ δυναμικόν των.

Σεβαστέ καὶ ἀγαπημένε μας φίλε,

Ἡ Ἐταιρεία τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ, τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος, θά κρατήσῃ πάντοτε ἱεράν καὶ ἄσβεστον τὴν σεπτὴν μνήμην σου καὶ θά ἀξιοποιήσῃ δεόντως ὅσα πολῦτιμα τῆς προσέφερες. Τὸ ὑπόσχεται εἰς σέ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν θαυμασίαν, τὴν ἀνυπέρβλητον εἰς αὐταπάρῃσιν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς σέ τὸν πεφιλημένον τῆς ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς παιδικῆς τῆς ἡλικίας, Γιάννη, τὴν ὁμόζυγόν σου, τὴν σπουδαίαν καὶ μεγάλην γυναίκα, τὴν κυρίαν Ἐλισάβετ Ἰ. Καραγιαννοπούλου, το γένος Δούκα.

Ἡ μακρὰ ἀσθένεια τοῦ συζύγου της δέν ἀπεκάλυψε μόνον τόν ἀδελφάντινον ἐκείνου χαρακτήρα καί τās μεγάλας χριστιανικάς ἀρετάς του, μέ βασιλίδα τήν θαυμαστήν ἀγόγγυστον ὑπομονήν του, ἀφοῦ πάντοτε παρέμεναν ἐκδηλα εἰς τό πρόσωπόν του ἡ εὐγένεια, ἡ καλωσύνη, ἡ καρτερία καί αὐτό τό χαμόγελον, ἀλλά ἀνέδειξε καί τās ἰδικάς της σπουδαίας ἀρετάς, τό βάθος τῶν αἰσθημάτων της καί τήν χριστιανικήν πίστιν καί ἀνατροφήν της.

Ὁ «ζωῆς καί θανάτου κυριεύων» ἀναπαύει, ἤδη, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς δικαίων» μετά τῶν προαπελθόντων ἀγίων συγγενῶν του, τόν πολυφίλητον νεκρόν μας. Ἄς χαρίζη τήν θεῖαν παρηγορίαν, τήν δύναμιν καί τήν κατ' ἄμφω ὑγείαν εἰς τήν φιλότιμην καί πιστοτάτην σύντροφόν του Ἑλισάβετ.

Καί τώρα ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ ἡ προσωπική μου ἀναφορά. Ἠξιώθην νά συναντήσω τόν σεπτόν Καθηγητήν τό 1955 εἰς Μόναχον. Μᾶς παρέλαβε, μετά τοῦ ἀδελφοῦ μου, καί μᾶς ἐβοήθησεν, ὁμοῦ μετά τῆς ἀγαπημένης μας συζύγου του, εἰς τά πρῶτα μας βήματα ὡς μεταπτυχιακῶν φοιτητῶν. Ὑπῆρξεν ὁ σημαντικώτερος ἐν Γερμανίᾳ διδάσκαλός μου καί, ὁμοῦ μετά τῆς συζύγου του, οἱ πολυτιμότεροι φίλοι μου ἐκεῖ. Ἐκτοτε παρέμεινεν ἡ ἱερὰ αὐτή σχέση. Τούς εὐγνωμονῶ καί τούς κρατῶ ἀχωρίστους εἰς τήν καρδίαν μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΗΣ

Ψήφισμα

Τό Διοικητικόν Συμβούλιον τῆς *ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ*, συνελθόν ἐκτάκτως ἐπί τῶ θλιβερῶ ἀγγέλματι τῆς ἐκδημίας τοῦ ἐγκρίτου

Καθηγητοῦ *ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ*

ἐπιφανοῦς Ἑταίρου, μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, Ἐφόρου τοῦ Λαϊκοῦ Πανεπιστημίου τῆς παλαιάτου Ἑταιρείας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ κατά τήν διανοσμένην Ἐην περίοδον λειτουργίας τούτου, Ἰδρυτοῦ καί Διευθυντοῦ τοῦ Κέντρου Ἐρεύνης Βυζαντίου καί Δωρητοῦ πρὸς τήν Ἑταιρείαν τῆς σπουδαίας Βυζαντινολογικῆς Βιβλιοθήκης αὐτοῦ, ἀκοῦσαν τοῦ Προέδρου, ἐξάραντος, τήν ἀρτίαν προσωπικότητα, τό ὑψηλόν ἦθος, τήν αὐστηράν προσήλωσιν εἰς τήν Ἐπιστημονικήν Ἐρευναν καί τήν σπουδαίαν εἰσφοράν εἰς τās Βυζαντινολογικάς Σπουδάς, τήν ἀκλινῆ ἐμμονήν εἰς τά ἰδανικά τοῦ Γένους καί τήν ἐσώψυχον διάθεσιν προσφορᾶς, ἀπεφάσισεν ὁμοφώνως:

- 1) Νά παρακολουθήσῃ τό Διοικητικόν Συμβούλιον τήν ἐκφοράν του.
- 2) Νά ἀργήσῃ ἡ Ἑταιρεία κατά τήν ἡμέραν τῆς κηδείας.
- 3) Νά ἀναρτηθῇ μεσίστιος ἡ σημαία τοῦ Μεγάρου τῆς Ἑταιρείας.
- 4) Νά διατεθῇ εἰς μνήμην του ποσόν 300.000 δραχμῶν ὑπέρ τοῦ Λαϊκοῦ Πανεπιστημίου.

- 5) Νά αναρτηθῆ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ εἰς τοὺς χώρους τοῦ Λαϊκοῦ Πανεπιστημίου.
- 6) Νά ἀφιερωθῆ αἶθουσα ἐπ' ὀνόματί του.
- 7) Νά ἀπευθύνῃ ὁ Πρόεδρος σύντομον ἀποχαιρετιστήριο λόγον.
- 8) Νά κατατεθῆ στέφανος δάφνης ἐπὶ τῆς σεπτῆς σοροῦ του.
- 9) Νά ἀναγνωσθῆ τὸ παρὸν ψήφισμα ὑπὸ τοῦ Γραμματέως τῆς Ἑταιρείας.
- 10) Νά δημοσιευθῆ τοῦτο εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον.
- 11) Νά ἀποσταλῆ μετὰ συλλυπητηρίου γράμματος εἰς τὴν σύζυγον τοῦ ἐκλιπόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24ῃ Ἰανουαρίου 2000

Ὁ Πρόεδρος
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΗΣ

Ὁ Γραμματεὺς
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Κ. ΒΛΑΧΟΣ

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΕΣ

Ένας μεγάλος βυζαντινολόγος

Ο εκ των επιφανεστέρων των Ελλήνων βυζαντινολόγων ιστορικών, Ιωάννης Ευστρατίου Καραγιαννόπουλος, με πλούσιο συγγραφικό και διδακτικό έργο, πέθανε την περασμένη Κυριακή 23.1.2000, αφήνοντας κενό δυσαναπλήρωτο και την επιστήμη του πραγματικά φτωχότερη. Ήταν εβδομήντα οκτώ χρόνων (είχε γεννηθεί στη Σπάρτη στις 2.9.1922).

Μετά τις βασικές του πανεπιστημιακές σπουδές στην Αθήνα πραγματοποίησε μεταπτυχιακές έρευνες στη Γερμανία, όπου έγινε διδάκτορας του πανεπιστημίου του Μονάχου (1955) και υφηγητής του (1958). Από το 1960 έγινε έκτακτος και από το 1963 ως το 1989 τακτικός καθηγητής Βυζαντινής Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης (ΑΠΘ), ενώ επίσης το 1966-1967 υπήρξε καθηγητής του γερμανικού Πανεπιστημίου του Μίνστερ. Ως διευθυντής του Κέντρου Βυζαντινών Ερευνών του ΑΠΘ ίδρυσε και διηύθυνε διάφορες σημαντικές επιστημονικές εκδόσεις, όπως τη σειρά μονογραφιών «Βυζαντινά κείμενα και μελέται» και το περιοδικό «Βυζαντινά» ενώ, επίσης, ως πρόεδρος της Ελληνικής Ιστορικής Εταιρείας (με έδρα της τη Θεσσαλονίκη), ίδρυσε το περιοδικό «Βυζαντιανά» (και τα «Βυζαντινά» και τα «Βυζαντιανά» συμπληρώνουν το 2000 τον εικοστό τους τόμο). Πολλές και σημαντικότερες υπήρξαν οι τιμητικές του διακρίσεις. Ανάμεσά τους: Πρόεδρος Ελληνικής Επιτροπής Σπουδών Νοτιοανατολικής Ευρώπης, αντιπρόεδρος και γενικός γραμματέας Διεθνούς Ένωσης Βυζαντινών Σπουδών, μέλος του Δ.Σ. της Διεθνούς Επιτροπής Ιστορικών Επιστημών, αντεπιστέλλον μέλλος Αυστριακής Ακαδημίας Επιστημών και Βουλγαρικής Ακαδημίας Επιστημών. Επίσης, το 1986 τιμήθηκε με το Διεθνές Βραβείο «Χέρντερ», που αποτέλεσε

πραγματικά ύψιστη διάκριση. Πολλά και σημαντικά είναι τα δημοσιεύματα του Ι. Ε. Καραγιαννόπουλου, γραμμένα στα ελληνικά, γερμανικά, γαλλικά και άλλες γλώσσες (είχε το πολύτιμο προσόν της γλωσσικής ευχέρειας, που του επέτρεπε να είναι πάντα ενημερωμένος βιβλιογραφικά). Από τα 200 περίπου δημοσιεύματά του σημειώνουμε εδώ τις κύριες μονογραφίες του «Τα οικονομικά του πρωτοβυζαντινού κράτους» (1958, γερμανικά), «Οι απαρχές της βυζαντινής ιεραρχίας των Θεμάτων» (1959, γερμανικά), «Πηγαί της βυζαντινής ιστορίας» (1970, με 5η έκδ. 1987 και εμπλουτισμένη γερμανική έκδοση, σε συνεργασία με τον Γκ. Βάις, το 1982), «Το βυζαντινό κράτος» (4η έκδ., 1996), «Ιστορία του Βυζαντινού κράτους», 3 τόμοι για την περίοδο 324-1204 μ.Χ. (νέα έκδοση, 1955). Πολύ χρήσιμο επίσης είναι το εγχειρίδιό του για χρήση από τους φοιτητές και τους εν γένει εκκολλητούς νέους επιστήμονες, με τίτλο «Εισαγωγή στην τεχνική της επιστημονικής ιστορικής εργασίας» (2η έκδ., 1988).

Α. Γ. Κ. ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Εφημερίδα «Ελευθεροτυπία» 27 Ιανουαρίου 2000

Ιωάννης Ε. Καραγιαννόπουλος - Ο χαρισματικός βυζαντινολόγος

Με την αναχώρηση, στα 78 του χρόνια, του Ιωάννη Ε. Καραγιαννόπουλου (Σπάρτη 2.9.1922 - Αθήνα 23.1.2000), η ελληνική βυζαντινολογική επιστήμη δέχεται καίριο πλήγμα, ενώ το κενό που μένει είναι πραγματικά δυσαναπλήρωτο. Επιφανές μέλος της γενιάς εκείνης των βυζαντινολόγων-ιστορικών (όπως η Αικατερίνη Χριστοφιλοπούλου, γεν. 1917), που διαδέχτηκαν στις πανεπιστημιακές έδρες την εκλιπούσα πια γενιά του Διονύσιου Ζακυθηνού (1905-1933), ο καθηγητής Καραγιαννόπουλος συγκαταλεγόταν στους γνωστότερους και εγκριτότερους διεθνώς βυζαντινολόγους, καταξιωμένος στη διεθνή επιστημονική κοινότητα με το πολυδιάστατο επιστημονικό-ερευνητικό και διδακτικό του έργο. Ένα έργο που εδραζόταν σε στέρεη γνώση της διεθνούς βιβλιογραφίας, μια και ο εκλιπών είχε το πολύτιμο προσόν της γλωσσικής ευχέρειας στις κύριες ευρωπαϊκές γλώσσες.

Έπειτα από τις βασικές του σπουδές ιστορίας-φιλολογίας-αρχαιολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών (πτυχιούχος το 1944), πραγματοποίησε μεταπτυχιακές σπουδές στη Γερμανία. Το 1955 αναγορεύτηκε διδάκτορας του Πανεπιστημίου του Μονάχου όπου είχε την τύχη να φοιτήσει κοντά σ' έναν από τους διασημότερους βυζαντινολόγους του αιώνα μας, τον Φραντς Ντέλγκερ (Franz Dölger). Το 1958 έγινε υφηγητής, επίσης στο Μόναχο, ενώ από το 1960 διορίστηκε έκτακτος (και από το 1963 ως το 1989 τακτικός) καθηγητής της βυζαντινής ιστορίας στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

(ΑΠΘ), καθώς επίσης κοσμήτορας (1967-1968) και συγκλητικός (1982-1983 και 1983-1984) της Φιλοσοφικής Σχολής του ΑΠΘ. Στο μεταξύ, το 1966-1967 δίδαξε ως καθηγητής στο γερμανικό Πανεπιστήμιο του Μίνστερ (Münster), ενώ από το 1989-1990 ήταν ομότιμος καθηγητής του ΑΠΘ.

Ως διευθυντής του Κέντρου Βυζαντινών Ερευνών (ΚΒΕ) της Φιλοσοφικής του ΑΠΘ, ο καθηγητής Καραγιαννόπουλος έμελλε να συνδέσει το όνομά του με μια πρωτοφανούς έκτασης εκδοτική δραστηριότητα στα ελληνικά χρονικά, ως προς το χώρο των Βυζαντινών σπουδών. Στο ΚΒΕ διηύθυνε με οργανωτικό πνεύμα και με σιβαρότητα μερικές από τις γνωστότερες ελληνικές βυζαντινολογικές σειρές, περιοδικά και επετηρίδες, όπως τη σειρά αυτοτελών δημοσιεύσεων «Βυζαντινά κείμενα και μελέται» (από το 1970), τη σειρά «Θεσσαλονικείς Βυζαντινοί συγγραφείς» (σε συνεργασία με τον καθηγητή Δ. Τσάμη, από το 1980), τη σειρά «Μνημεία βυζαντινών οικισμών» (σε συνεργασία με τον καθηγητή Ν. Μουτσόπουλο, από το 1981), το περιοδικό του ΚΒΕ «Βυζαντινά» (από το 1969) και το θεσσαλονίκειο παράρτημα της διεθνούς έγκυρης σειράς έκδοσης βυζαντινών ιστορικών πηγών «Corpus Fontium Historiae Byzantinae» (από το 1980).

Επίσης, διηύθυνε (από το 1981) την επετηρίδα «Βυζαντινά» της Ελληνικής Ιστορικής Εταιρείας (με έδρα τη Θεσσαλονίκη), της οποίας υπήρξε πρόεδρος και εμπνευστής των ετησίων ιστορικών συνεδρίων που φιλοξενούνται ανελλιπώς κάθε χρόνο, στα τέλη Μαΐου - αρχές Ιουνίου, στο Πανεπιστήμιο της συμπρωτεύουσας. Ακόμα, μεταξύ 1962-1968, διηύθυνε το σπουδαίο περιοδικό «Byzantinisch-neugriechische Jahrbücher» (που είχε ιδρύσει από το 1920 ο Νίκος Βέης). Τέλος, ως πρόεδρος της ιδρυμένης το 1978 Εταιρείας Βυζαντινών Ερευνών (επίσης στη Θεσσαλονίκη), ο καθηγητής Καραγιαννόπουλος επόπτευσε την έκδοση αρκετών ακόμη μονογραφιών, σε συνεργασία (από το 1988) με τον εκδότη Βάνια Σεμελίδη, ενώ κατά τα τελευταία έτη ίδρυσε και διηύθυνε το «Κέντρον Ερέυνης του Βυζαντίου» στη γεραρά αθηναϊκή «Εταιρεία των Φίλων του Λαού» (από το 1991).

Ο Ιωάννης Ευστρατίου Καραγιαννόπουλος υπήρξε ένας από τους περισσότερο τιμημένους Έλληνες επιστήμονες, στην Ελλάδα αλλά και στο εξωτερικό. Υπήρξε πρόεδρος της Επιτροπής Μεσαιωνικών Εγγράφων της Βουλγαρίας (Σόφια, 1982), της Ελληνικής Επιτροπής Ιστορικών Σπουδών (1985), της Ελληνικής Επιτροπής Σπουδών Νοτιοανατολικής Ευρώπης (1985) και της Ελληνικής Ιστορικής Εταιρείας (1986). Ακόμη, διετέλεσε αντιπρόεδρος και γενικός γραμματέας της Διεθνούς Ένωσης Βυζαντινών Σπουδών (1985-1996), αντιπρόεδρος της Διεθνούς Ένωσης Σπουδών Νοτιοανατολικής Ευρώπης (1985) και μέλος του Δ.Σ. της Διεθνούς Επιτροπής Ιστορικών Επιστημών. Επίσης, έγινε αντεπιστέλλον μέλος της Αυστριακής Ακαδημίας Επιστη-

μών (Βιέννη, 1979) και της Βουλγαρικής Ακαδημίας Επιστημών (Σόφια, 1983). Τέλος, το 1986 τιμήθηκε με το διεθνές Βραβείο G. Herder.

Το διεθνώς αναγνωρισμένο συγγραφικό του έργο αποτελείται από διακόσιους περίπου τίτλους στα ελληνικά, γερμανικά, γαλλικά, αγγλικά και βουλγαρικά (σε μετάφραση) (βλ. την πρόσφατη αναλυτική του εργογραφία από τον Π. Χονδρογιάννη, «Ι. Ε. Καραγιαννόπουλου, Δημοσιεύματα 1956-1998», «Βυζαντιανά» 19, 1999, σσ. 13-51). Από την πλούσια αυτή εργογραφία ξεχωρίζουν τα ακόλουθα βιβλία και μονογραφίες του: 1) «Τα οικονομικά του πρωτοβυζαντινού κράτους» (γερμανικά, 1958). 2) «Οι απαρχές της βυζαντινής ιεραρχίας των θεμάτων» (γερμανικά, 1959). 3) «Βυζαντινή διπλωματική» (2η έκδοση 1972: πρόκειται για ελληνική έκδοση του εργαχειριδίου των Φ. Ντέλγκερ - Ι. Καραγιαννόπουλου, πρωτοδημοσιευμένου στα γερμανικά το 1968). 4) «Πηγαί της βυζαντινής ιστορίας» (1970 και 5η έκδ. 1987). 5) Σε συνεργασία με τον G. Weiss (Γκ. Βάις): «Οι πηγές της βυζαντινής ιστορίας» (εμπλουτισμένη έκδοση, γερμανικά, 1982). 6) «Ιστορία του βυζαντινού κράτους», σε 3 τόμους για την περίοδο 324-1204 μ.Χ. (επανέκδοση, 1995). 7) «Το βυζαντινό κράτος» (4η έκδοση, 1996). 8) «Εισαγωγή στη μεσαιωνική ιστορία και τη μελέτη της» (2η έκδοση, 1987). 9) «Εισαγωγή στην τεχνική της επιστημονικής ιστορικής εργασίας» (2η έκδοση, 1988 - εργαχειρίδιο χρησιμότητα για τον φοιτητή και τον εν γένει εκκολλητόμενο νέο επιστήμονα). 10) «Η πολιτική θεωρία των Βυζαντινών» (1988 και βουλγαρική μετάφραση, 1992). 11) «Εισαγωγή στην επιστήμη της Ιστορίας» (3η έκδοση, 1989). 12) «Το βυζαντινό διοικητικό σύστημα στα Βαλκάνια, 4ος-9ος αιώνες» (1994). 13) «Βυζαντινή διπλωματική βιβλιογραφία. Διερευνητική έκθεση 1949-1974» (1995) και 14) «Η εξέλιξη των αγροτικών σχέσεων στο Βυζάντιο» (1995).

Στα «Βυζαντινά» και στα «Βυζαντιανά» ο Ι. Καραγιαννόπουλος φιλοξένησε για πάνω από δύο δεκαετίες άρθρα των συνεργατών του, των συναδέλφων του, καθώς και αρκετών νέων επιστημόνων στα πρώτα τους βήματα. Εφέτος, το 2000, τα δύο αυτά σημαντικά περιοδικά θα συμπληρώσουν αισίως τους είκοσι τόμους τους, χωρίς όμως την παρουσία του ιδρυτή τους.

Α. Γ. Κ. ΣΑΒΒΙΔΗΣ
Εφημερίδα «Καθημερινή»

Ο Βυζαντινολόγος Ιωάννης Ε. Καραγιαννόπουλος (1922-2000)

Αγαπητή «Μακεδονία»

Έχασε (την 23.1.2000) η επιστήμη της Ιστορίας (και συγκεκριμένα η Βυζαντινή) έναν πολύ αξιόλογον «πρωτομάστορά» της.

Πενθεί η Ελληνική Ιστορική Εταιρεία τον πρόεδρόν της, παρόλο δε ότι

εδώ και τρία χρόνια, περίπου, τα αλλεπάλληλα εγκεφαλικά επεισόδια, μας στέρησαν τη φυσική και πνευματική παρουσία του, «ελπίδα πεθαίνει τελευταία», ιδιαίτερα των ελάχιστων ανθρώπων της ουτοπίας, των ερευνητών, μελετητών, των συγγραφέων και γι' αυτό είχαμε την ψευδαίσθηση, ότι θα τον συναντούσαμε, πάλι, τα μέλη της, στο νέο πανελλήνιο συνέδριό της, το τελευταίο Σαββατοκύριακο (ακόμα και το απόγευμα της Παρασκευής) του Μαΐου, όπως κάθε χρόνο, εδώ και μία εικοσαετία (με τελευταία συνάντησή μας το 1997, δυστυχώς). Ο Ιωάννης Καραγιαννόπουλος γεννήθηκε στη Σπάρτη (τη 2.9.1922) και σπούδασε στην Αθήνα και στο Μόναχο. Όμως, νέος, το 1960 κιόλας, εκλέχτηκε έκτακτος καθηγητής της Βυζαντινής Ιστορίας στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης και μετά 3 χρόνια τακτικός, διατέλεσε δε κοσμήτορας, πρόεδρος, συγκλητικός κτλ. ενώ δίδαξε και στο εξωτερικό. Υπήρξε μέλος-εταίρος κτλ. πολλών πνευματικών ιδρυμάτων, γενικός δε γραμματέας της Διεθνούς Ενώσεως Βυζαντινών Σπουδών. Βραβεύθηκε επανειλημμένα.

Η τρίτομη ιστορία του Βυζαντινού κράτους, οι πηγές της, το δίτομο Βυζαντινό κράτος, οι συμβολές του στο πρόβλημα για τον θεσμό των «Θεμάτων» στη Βυζαντινή αυτοκρατορία, για τα οικονομικά, την πολιτική θεωρία κ.ά. ζητήματα του ευρύτερου φάσματος των βυζαντινών σπουδών, είναι μερικά από τα αντικείμενα της έρευνας-συνθέσεως, συγγραφής και, βέβαια, και η βυζαντινή διπλωματική (με τον Γερμανόσοφον δάσκαλό του Fr. Dölger), όπως και η έκδοση σημαντικών κειμένων βυζαντινών συγγραφέων. Ακόμα, τα πολύτιμα και τα πολυσέλιδα «Βυζαντινά», όπως και τα «Πρακτικά» των Συνεδρίων της Ε.Ι.Ε. πολλά οφείλουνε εις τούτον.

Όμως, για εμάς, τους Μακεδόνες (χωρίς κανένα ίχνος τοπικισμού), ο πόνος είναι μεγαλύτερος, διότι υπήρξε εκείνος (ως γενικός γραμματέας στην αρχή και ως πρόεδρος ύστερα), που αποτελούσε τον κινούντα και κινούμενον πυρήνα για την ίδρυση, λειτουργία, άνδρωση κτλ. της Ελληνικής Ιστορικής Εταιρείας, χωρίς να παροράται και να υποτιμάται η συμβολή πολλών δεκάδων άξιων καθηγητών (άλλοτε ή και τώρα) του Αριστοτέλειου. Έδρα της η Θεσσαλονίκη, τόπος συγκεντρώσεων μελετητών από όλη την Ελλάδα.

Ακόμα, δεν πρέπει να αποσιωπηθεί το γεγονός ότι ο εκλιπών φρόντισε να αναδείξει πάμπολλα νέα άτομα, φοιτητές και φοιτήτριές του, βοηθώντας τα ποικιλοτρόπως στη συγγραφική και πανεπιστημιακή σταδιοδρομία τους. Δεν πρόλαβε, δυστυχώς, να εκδώσει τη μελέτη του για τη «Βυζαντινή Μακεδονία».

Τέλος, είμαστε αρκετές δεκάδες και εμείς, οι μη πανεπιστημιακοί δάσκαλοι, οι οποίοι βοηθηθήκαμε από τον καθηγητή Ιωάννη Ε. Καραγιαννόπουλον στην ερασιτεχνική (αλλά «ερωτική») μας πορεία στις αγκαλιές της Βυζαντι-

3. Να αφιερωθεί στη μνήμη του ο 21ος τόμος του περιοδικού του ΚΒΕ «Βυζαντινά».
4. Να δημοσιευθεί το παρόν στον ημερήσιο Τύπο Αθηνών και Θεσσαλονίκης.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Εφημερίδα «Ελευθεροτυπία» Πέμπτη 27 Ιανουαρίου 2000

Εφημερίδα «Το Βήμα» Πέμπτη 27 Ιανουαρίου 2000

Εφημερίδα «Μακεδονία» Πέμπτη 27 Ιανουαρίου 2000

Το Δ.Σ. της Ελληνικής Ιστορικής Εταιρείας συνήλθε εκτάκτως την 24η Ιανουαρίου 2000 μετά τη θλιβερή είδηση της αποδημήσεως του αιμνήστου ομοτίμου καθηγητού της Φιλοσοφικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

διαπρεπούς Ιστορικού και Βυζαντινολόγου, ιδρυτού, εμπνευστού και προέδρου της Εταιρείας για πολλά έτη, ο οποίος με το διδακτικό και συγγραφικό του έργο και με το επιστημονικό κύρος, τη δραστηριότητα και παρουσία του σε διεθνές επίπεδο ελάμπρυνε την ελληνική ιστορική επιστήμη, αποφάσισε να εκφράσει τα πιο θερμά συλλυπητήρια στην εξαιρετη σύζυγό του, πνευματική σύντροφο και συνεργάτη μιας ολόκληρης ζωής, καθώς και στους οικείους του, να τιμήσει τη μνήμη του, να καταθέσει στέφανο και χρηματικό ποσό στους «Γιατρούς χωρίς Σύνορα» και να δημοσιεύσει το παρόν στον ημερήσιο Τύπο.

Η Πρόεδρος
ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΠΑΠΟΥΛΙΑ

Η Γεν. Γραμματέας
ΑΛΚΜΗΝΗ ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ-ΖΑΦΡΑΚΑ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

Εφημερίδα «Το Βήμα» Κυριακή 30 Ιανουαρίου 2000

Η Εταιρεία Βυζαντινών Ερευνών με βαθύτατη θλίψη πληροφορήθηκε τον θάνατο του προσφιλούς και αιμνήστου καθηγητή και προέδρου της

ΙΩΑΝΝΗ Ε. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο αποθανών εμπνεύστηκε και ίδρυσε την Εταιρεία Βυζαντινών Ερευνών με σκοπό την ενίσχυση και προβολή του έργου των νέων βυζαντινολόγων με την οργάνωση σεμιναρίων και τη δημιουργία εκδοτικής σειράς, την οποία εμ-

μέσως χρηματοδότησε και διηύθυνε μέχρι το τέλος με ένθερμο ζήλο.

Το Δ.Σ. της Εταιρείας Βυζαντινών Ερευνών τιμώντας τη μνήμη του κορυφαίου ιστορικού και βυζαντινολόγου, του εξαίρετου ακαδημαϊκού δασκάλου αποφάσισε σε έκτακτη συνεδρία την 24η Ιανουαρίου 2000 να παραστεί στην κηδεία, να εκφράσει τα συλλυπητήρια στη σύζυγό του και να καταθέσει αντί στεφάνου χρηματικό ποσό στην οργάνωση Γιατροί Χωρίς Σύνορα.

Η Αντιπρόεδρος
ΑΛΚΜΗΝΗ ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ-ΖΑΦΡΑΚΑ

Η Γεν. Γραμματέας
ΜΑΡΘΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ-ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

ΙΔΡΥΜΑ ΜΕΛΕΤΩΝ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΥ ΑΙΜΟΥ
Εφημερίδα «Μακεδονία» Τετάρτη 26 Ιανουαρίου 2000
Εφημερίδα «Το Βήμα» Τετάρτη 26 Ιανουαρίου 2000

Το διοικητικό συμβούλιο του Ιδρύματος Μελετών Χερσονήσου του Αίμου με βαθύτατη θλίψη πληροφορήθηκε το θάνατο του διακεκριμένου καθηγητή βυζαντινολόγου

ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ο οποίος διετέλεσε μέλος του διοικητικού συμβουλίου του Ιδρύματος επί σειράν ετών και προσέφερε μεγάλες υπηρεσίες σ' αυτό.

Στη συνεδρίασή του της 24ης Ιανουαρίου 2000, στην οποία έγινε αποτίμηση του σημαντικού έργου του και της προσφοράς του, το διοικητικό συμβούλιο του ΙΜΧΑ αποφάσισε:

1. Να εκφράσει τα θερμά συλλυπητήρια στην οικογένεια του εκλιπόντος.
2. Να δημοσιεύσει νεκρολογία στο περιοδικό σύγγραμμα του Ιδρύματος.
3. Να δημοσιευθεί το σχετικό ψήφισμα στον ημερήσιο Τύπο.

Το διοικητικό συμβούλιο
του ΙΜΧΑ